

elszánásra birta a tétovázó lelkeket. Minden fellengősségtől mentes, józan, világos esze a dolgokat mindig a maguk gyakorlati oldalán fogta meg. És mégis meleg lélek volt, aki bizalmas baráti körben környezetét jókedvre tudta deríteni. Ez magyarázza meg azt a nagy népszerűséget, melyet széles körben élvezett. Ezért gondolnak rá szeretettel vissza mindig még azok is, kik a közélet harcaiban olykor ellenfelekként álltak vele szemben. És ezért kísérte általános részvét a temetőbe, atyja tetemei mellé. (ma)

Dr. Pázsint Mihály
1867. jun. 12. — 1938. jan. 1.

Az unitárius lelkészi kart Dr. Pázsint Mihály nyug. lelkész elhunytával ismét súlyos veszteség érte, mert vele a jelesen képzett lelkészeknek egyike szállt sirba.

Szegénysorsu székely fiu volt s atyja a szép tehetségű gyermekket a toroczkói iskolába vitte s innen jött a kolozsvári főgimnáziumba, ahol az akkori idők szokása szerint szolgasággal és mint jó tanuló, csekély ösztöndíjjal segélyezve tartotta fenn magát. Az érettségi vizsgát az 1886—87. tanévben letéve, a theológiára iratkozott be. Papi oklevelet 1891-ben nyert, amikor égy pár évig Szinérváralján nevelősködött. 1892-ben a sepsiszentgyörgy-kilyéni társsegyházközségek lelkésze lett, ahol 1893-ig szolgált, amikor ideiglenesen megvált a papi hivataltól s működési teret más pályán keresett.

Mint dohánygyári tisztviselő, az egyetem jogi fakultására iratkozott be s ennek elvégzése után jogi doktorátust tett, ami bizonyítja nagy szorgalmát s az ismeretek után való szomjúságát, melyet egész életén keresztül megtartott.

1906-ban lelke vágya ismét visszahozta a papi pályára s így lett az alsó-felsőszentmihályi, turi s később küküllő-széplaki lelkész, mig 1931-ben nyugalomba ment.

Igazságszeretete miatt sok kellemetlensége volt, de mind-ezeket békével tűrte, mert erős hite volt az igazság győzelmében.

Szép és népes családot hagyott hátra. Gyermekkeit gondos

nevelésben részesítette, kik hűséges nejevel együtt szeretve tisztelik és áldják emlékét.

Mi is kegyelettel emlékezünk a pályatársra! Isten veled kedves barátunk, testvérünk!

k. i.

József Lajos
1870—1938.

Hetek és hónapok óta szomoruan halljuk, hogy a sepsikilyénszentgyörgyi társégházközségek derék lelkészét valamely kegyetlen kór támadta meg, amelyből felgyógyulása emberileg nem remélhető. A végzet febr. 1-én beteljesedett. József Lajos, lelkészkarunknak ez a közbecsülésben álló tagja, a háromszéki egyházkör tiszteletbeli esperese, itthagya szeretteit s ezt a küzdelmes földi életet.

Valódi papi jellem volt, aki nem üres külsőségekben találta meg az élet értelmét és célját, hanem a hitben, az emberek szeretetében és megbecsülésében. Nem nagyhangu szónoklatokkal kereste az érvényesülés útjait, hanem zajtalanul munkálkodott az Ur szőlőjében. Volt egyéniségében valami megnyerő kedvesség, amellyel rokonszenvet ébresztett másokban. Atyjától örökölt áldott humora könnyebbé tette reá nézve az élet terhét, s jótékony derűt árasztott körülötte. Mint lelkész és mint ember egyaránt tiszteletet parancsoló volt, amit meg is adott neki nemcsak az egyházközség, melynek 44 évig hű pásztora volt, hanem a társadalom is, amelyben olyan sok irányu munkát végzett. Nagy a vesztesége egyháznak és társadalomnak, de mégis legnagyobb családjának a gyásza, melyet pótolhatatlan veszteség ért halála által. Mi is őszinte részvéttel osztozunk a veszteség fájdalmában s Istentől vigasztalást kérünk elköltözött barátunk ittmaradt kedveseire.